

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΣΚΡΙΜΠ: « Ένα ποτήρι νερό ». *Βασιλικό Θέατρο.*

Τὸ θέατρο τοῦ Σκριμπ, πὸν ἀντιπροσωπεύει τὴν ὠραιότητα καὶ τὴν ἐπιπόλαιη χάρη τῆς κοσμικῆς, αὐλικῆς ἰδιαιτέρα, ζωῆς τοῦ XVIII αἰῶνα, φαίνεται βέβαια ῥηθὸ μὲρροστὰ στὸ Μολιερικὸ ἔργο πὸν διαδέχθηκε, ὁμωρ ἔχει κί' αὐτὸ τὴν πρσοωπική του σφραγίδα καὶ τὸ Βασιλικὸ Θέατρο ἔκαμε ἄριστα νὰ μᾶρ τὸ γνωρρίσει καὶ μάλιστα μ' ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ἔργα του, τὸ « Ένα ποτήρι νερό ». Τὸ ἔργο αὐτὸ δὲν ἔχει μεγάλο βᾶθος, σχεδὸν καθόλου περιεχόμενο, μὰ εἶναι γνήσιο θέατρο, μὲ σκηνηκὴ οἰκονομία περίφημη, σπινθηροβόλο διάλογο, γεροῦρ χαρακτηρισερ καὶ τὸ κυριότερο : κίνηση, κέφι, ζωή.

Θέμα οἱ μηχανορραφίερ τῆρ Ἀγγλικῆρ αὐλῆρ τοῦ καιροῦ ἐκεῖνου, πὸν μὲ τὰ βίτσια καὶ τὰ σκάνδαλά τῆρ διέγραφε συχνὰ τὴν πορεία τῆρ ἱστορίας ! Κί' ἀκόμη ἴσωρ πὸρ ἕνα ἀσήμαντο πρραματάκι φτάνει καμιά φορὰ νὰλλάξει ὀλάκαιρη μιά ζωή, κὸι συχνὰ τὰ αἰσθητάματα τῶν ἀνθρώπων κυβερνοῦν τὴν πολιτικὴ τῶν λαῶν. Μὰ ἔχουν τάχα πολλὴ σημασία αὐτὰ γιὰ τὸ Σκριμπ ἢ παίζει μᾶλλον σ' ἕνα ἀπὸ τ' ἀγαπημέ α θέματα τοῦ καιροῦ, γιὰ νὰ βρεῖ εὐκαιρία νὰ σκορρίσει τὸ γέλοιο, νὰ κάμει νὰναβρῦσει τὸ πνεῦμα ἀπὸ δυὸ ἀντίθετορ ἱσχυροῦρ χαρακτηρισερ κί' ἢ σύγκρουσή τουρ κωμικὰ ἰδωμένη νὰ χαρρίσει δυὸ ὄρερ γεμάτερ κέφι :

Τέτοια ἔργα, ἀπαιτοῦν πολλὴ χάρη, ἐπιμέλεια καὶ τέχνη, γιὰ νὰναδειχτοῦν καὶ νὰ δώσoν ὀλη τὴν ὀμορφιά τουρ πὸν δὲν εἶναι οὐσία, παρὰ διάθεση, ὕφορ, ἀτμόσφαιρα. Κί' ἂν εἶδαμε, κεῖ πὸν δὲν περιμέναμε, ἕνα ἔργο ἔξαιρηκὸ στὸ εἶδορ του, τὸ χρωστοῦμε πολὺ στὸ φροντισμένο ἀνέβασμα, στὴ σωστή ἔρμηνεῖα καὶ στὴν καλλιτεχνικὴ ἐμφάνιση τῆρ λεπτῆρ αὐτῆρ κωμωδίας. Ὁ κ. Μουζενίδηρ, πὸν κάθε του ἔργασία εἶναι καὶ μιά νέα ἐπιτυχία, ἔδωκε ψυχὴ καὶ στὴν πὸ μικρὴ λεπτομέρεια κί' ἐτόνισε στὸν κάθε τύπο τὸ περιγράμμα πὸν χρειαζόταν γιὰ τὴν ἀνάδειξή του, χωρὶρ νὰ ρίξει πουθενὰ βᾶρορ καὶ αἰσθηματικὴ σπουδαιοφάνεια.

Βέβαια τὸν βοήθησε πολὺ κί' ὁ κ. Κλώνηρ μὲ τὰ ἐκφραστικὰ σκηνηκὰ του κί' ἰδιαιτέρα — αὐτὴ τὴ φορὰ ξεπέρασε κάθε πρρηγούμενο θρίαμβο του — ὁ κ. Φωκᾶρ μὲ τὰ ἔξαιρηκὰ του κουστούμια. Μεγάλη ἄρμονία καὶ πλοῦτορ χρωμάτων. Μόνον ἴσωρ ἢ νέα κοπέλλα ἀδικήθηκε στὴν ἐμφάνισή τῆρ, γιὰτὶ τᾶνοιχτά, ξέθωρα χρώματα τὴν ἀτονοῦσαν. Μὰ οἱ στολῆρ τῆρ βασίλισσαρ καὶ τῆρ δούκισσαρ ἦσαν ἀληθινὰ δημιουργήματα.

Καὶ τὴωρα τὸ παίξιμο. Εἶχαμε καιρὸ νὰ δοῦμε τὸν κ. Μυράτ. Εἶχε τόση εὐγένεια, τόση λεπτότητα κί' ἐξυπνάδα τὸ παίξιμό του. Ἐδωκε τὸ ρόλο τοῦ εὐφροέστατου διπλωμάτη μ' ἔξαιρηκὸ μπρίο, χάρη κί' ἐκφραστικὴ ἄνεση. Εἶναι κρίμα πὸν δὲν παίζει συχνὰ. Λίγοι στέκονται σὸν κί' ἐκεῖνον σὲ ρόλορ ἰδίωρ κομικῶν τύπων.

Ἡ δ. Ἐλένη Παπαδιάκη ἐδημιούργησε πάλι ἕναν ἀξέχαστο, δυνατὸ τύπο. Ὅσο τὴν βλέπει κανεῖρ περρρσοότερο, τόσο ἀνακαλύπτει τὸ πολυσύνθετο τοῦ τάλέντου τῆρ, τὴν ὀλο κί' ἐξελισσόμενη δυναμικότητά τῆρ. Ἐνσαρκώνει μὲ τὴ λεπτότερη κατανόηση κάθε ρόλο. Ἐντονα πάντα, ὁμωρ ποτὲ ρητορικὰ. Ἀπλή, δυνατὴ κί' ἐσωτερικὴ, συμπληρώνει μὲ τὴ βουβὴ ἐκφραση, τὴ στάση καὶ τὴν κίνηση, τὴ θερμὴ ἔρμηνεῖα τοῦ λόγου.

Στὸ ρόλο τῆρ βασίλισσαρ ἢ κ. Μανωλίδου εἶχε μιά ἀπὸ τῆρ καλύτερερ ἐπιτυχίερ τῆρ. Αὐθόρμητη, ἀπλή κί' εὐγενικὴ στὴν ἐμφάνισή τῆρ. Ἡ κ. Νικηφοράκη, πὸν πρῶτη φορὰ φάνηκε σὲ μεγάλο ρόλο, φαινόταν πὸρ εἶχε πολὺ ἔργαστεί καὶ πολλῆρ στιγμῆρ εἶχε ἐπιτυχία. Μὰ δὲν πρῶδιδε πολλὴ φλόγα τὸ παίξιμό τῆρ. Νᾶναι ἄπειρη ἀκόμη κί' ὁ ρόλορ πολὺ μεγαλύτερορ, γιὰ τὴν ὄρα, ἀπὸ τὴ δύναμή τῆρ ; Κί' ὁ κ. Δενδραμῆρ μὸφ φάνηκε λίγο ἄτονορ αὐτὴ τὴ φορὰ, μ' ὀλο πὸν εἶχε πολλὴ εὐγένεια, ὀπωρ πάντα.

Δὲν ξεχώρρσα ἄλλορ, γιὰτὶ τὸ ἔργο ἦταν λιγοπρῶσωπο, μὰ καὶ καμιά παραφονία δὲ χᾶλασε τὴν ἄρμονικὴ καὶ χαριτωμένη παραστάση, πὸν σκόρπισε τόσο κέφι καὶ τόση δρροσιά.